

CAPITOLUL III

Drepturile istorice ale Israelului asupra țării

Pretenția palestiniană

Pretenția palestiniană că de secole țara a susținut o cultură palestiniană prosperă nu este autorizată de faptele istorice. Totuși, comunitatea mondială a fost receptivă la o astfel de pretenție. Yaser Arafat, președintele Organizației pentru Eliberarea Palestinei, în luarea sa de cuvânt de la Națiunile Unite, în 1974, a declarat: „Invasia evreiască a început în 1881 ... Palestina era atunci o zonă verde, locuită în principal de un popor arab în curs de a-și zidi viața și de a-și îmbogăți cu dinamism cultura indigenă”.

Ce se întâmplă cu această pretenție dacă este comparată cu observațiile personale ale următoarelor autorități cunoscute? În 1738 Thomas Shaw observa „o țară stearpă ... din lipsă de locuitori”. În 1785 Constantine Francois de Volney a consemnat populația

celor trei orașe principale. Ierusalimul avea 12.000-14.000 locuitori. Betleemul avea în jur de 600 bărbați apti pentru serviciul militar. Hebronul avea 800-900 bărbați. În 1835 Alphonse de Lamartine scria: „În afara orașului Ierusalim n-am văzut nici o ființă vie, n-am auzit nici o voce de ființă vie ... o liniște totală, eternă, domnește în oraș, pe drumurile publice, la țară ... mormântul unui întreg popor”.

În 1857 consulul britanic în Palestina, James Finn, raporta: „Țara este în măsură considerabilă fără locuitori și de aceea nevoia ei cea mai mare este de un corp de populație”. Această observație istorică este o confirmare remarcabilă a prezicerilor biblice, că în timpul „dublului” de pedeapsă și risipire a lui Israel, Domnul va face ca țara să rămână fără oameni și fără animale (Ieremia 33:10; Zaharia 10:12; Ieremia 16:14-18). Nu este de mirare că în 1857 ea tocmai aștepta „un corp de populație”! În providența Domnului, acest corp de populație necesar — poporul evreu — a început să se întoarcă în 1878, la sfârșitul perioadei scripturale de dizgrație a lor din partea lui Dumnezeu.

Cel mai popular citat despre pustiirea țării este din „Ageamii în străinătate” (1867) de Mark Twain:

„Palestina stă în sac și cenușă. Peste ea clocește vraja unui blestem care i-a veștejit câmpiile și i-a încătușat energiile. ... Palestina este goală și urâtă. ... Este o țară fără speranță, tristă, sfâșiată”.

Relatările istoriei confirmă prezicerile biblice, că în timpul risipirii și „dublului” de dizgrație a evreilor

din partea lui Dumnezeu, țara lui Israel va fi goală, așteptând întoarcerea poporului evreu, începând de la 1878 când perioada lui de dizgrație s-a sfârșit. Relatările istoriei pur și simplu nu confirmă actuala pretenție palestiniană la rădăcini și cultură palestiniană într-o „zonă verde” în timpul stăpânirii arabe a țării (640-1099 d. Cr.).

„Siria de Sud” față de „Palestina”

Romanii au schimbat numele țării, din Israel în „Palestina”. Dar din 640 până în anii 1960, arabii s-au referit la această țară numind-o „Siria de Sud”. Arabii au început să numească țara „Palestina” numai din anii 1960. Până cam prin secolul al XVIII-lea lumea creștină a numit această țară „Țara Sfântă”. După aceea ei au folosit două nume: „Țara Sfântă” și „Palestina”.

În 1922 când Liga Națiunilor a dat Marii Britanii mandatul de a pregăti Palestina ca patrie a poporului evreu, numele oficial al țării a devenit „Palestina”, și a rămas așa până în 1948 la renașterea Statului Israel. Totuși, chiar și în această perioadă conducătorii arabi din țară se numeau pe ei înșiși sud-sirieni și vociferau că țara ajunsese să fie parte dintr-o „Sirie Mare”. Această „națiune arabă” includea Siria, Libanul, Irakul, Transiordania și Palestina. Un comentariu din revista TIME formula clar cum s-a născut identitatea palestiniană atât de târziu, în anii 1960:

„Golda Meir susținea odată că nu există un astfel de lucru ca «palestinian»; la vremea respectivă ea nu

greșea în întregime. Înainte ca Arafat să-și înceapă activitatea de prozelitism, cei mai mulți arabi din teritoriul Palestinei se considerau membrii unei atotcuprinzătoare națiuni arabe. Arafat a fost cel care a făcut saltul intelectual spre o definiție a palestinienilor ca popor distinct; el a exprimat cauza, a organizat-o, a luptat pentru ea și a adus-o în atenția lumii. ...”

Dacă ar fi existat o cultură palestiniană, s-ar fi așteptat să fie o creștere normală a populației de-a lungul secolelor. Dar cu excepția a relativ puține familii, arabii n-au avut nici un atașament față de țară. Dacă arabii din sudul Siriei s-au scurs în Palestina pentru motive economice, atracția culturală a Siriei sau a altor țări arabe i-a dus înapoi pe parcursul unei generații. Acesta este factorul care a păstrat populația arabă scăzută, până când spre sfârșitul anilor 1800 afluența de investiții financiare și de populație evreiască a făcut țara atractivă din punct de vedere economic. Atunci, cândva între 1850 și 1918, populația arabă a crescut la 560.000. Nu pentru a-i absolvi pe evrei, ci pentru a apăra politica britanică, secretarul de stat pentru colonii, Malcolm MacDonald, care nu era exagerat de prietenos față de evrei, a declarat în Camera Comunelor (la 24 noiembrie 1938): „Arabii nu pot spune că evreii îi scot afară din țară. Chiar dacă nici măcar un evreu n-ar fi venit în Palestina după 1918, eu cred că populația arabă a Palestinei ar fi fost totuși în jur de 600.000 ...”.

Contribuțiile și imigrarea evreilor au continuat să

curgă în Țară. Evreii au creat industrie, agricultură, spitale — o infrastructură socio-economică completă. Pe măsura creșterii numărului locurilor de muncă a crescut și imigrarea arabilor. De fapt, președintele Roosevelt observa în 1939 că „imigrarea arabă în Palestina începând cu 1921 a depășit mult imigrarea totală a evreilor de-a lungul întregii perioade”. Ca exemplu specific, în 1934 între 30.000 și 36.000 de arabi din provincia Hauran din Siria au plecat în Palestina „pentru o viață mai bună”.

Pe de altă parte, Cartea Albă din 1939 a Marii Britanii a închis ușa imigrării evreilor în țara lor. Simultan, în timpul celui de-al doilea război mondial, a fost o imigrare arabă pe scară largă în țara noilor posibilități. În 1946, Bartley C. Crum, un observator guvernamental al Statelor Unite, nota că zeci de mii de arabi intraseră în Palestina „pentru această viață mai bună — și ei continuau să vină”.

Mărturia arabilor și a creștinilor

Fiindcă până în anii 1960 arabii vorbeau despre Palestina numind-o „Siria de Sud” sau parte din „Siria Mare”, Congresul General Sirian din 1919 a declarat: „Cerem să nu fie nici o separare a părții de sud a Siriei cunoscută ca Palestina”. În 1939 George Antonius nota opinia arabă din 1918 asupra Palestinei:

„Opiniile lui Faisal asupra viitorului Palestinei nu erau diferite de cele ale tatălui său și erau identice cu ale mării majorității a arabilor preocupați de politică.

Opinia arabă reprezentativă era în esență aceea exprimată față de guvernul britanic ... în ianuarie 1918 de către regele Husain (Marele Șerif al Meccăi, străbunicul fostului rege Hussein al Iordaniei). În opinia arabă, Palestina era un teritoriu arab, fiind parte integrantă din Siria.”

Referindu-se la aceeași opinie arabă din 1939 asupra Palestinei, George Antonius vorbea despre „toată țara cu acel nume [Siria] care acum este separată în teritorii sub mandat ...”. Plângerea lui era că mandatul francez asupra Siriei nu includea Palestina, care era sub mandat britanic.

În mai 1947 reprezentanții arabi la Națiunile Unite au menționat într-o declarație formală: „Palestina este o ... parte a provinciei Siria ... Din punct de vedere politic, arabii din Palestina n-au fost independenți în sensul de a forma o entitate politică separată”.

În 31 mai 1956, Ahmed Shukairy, în calitate de conducător al Organizației pentru Eliberarea Palestinei, n-a ezitat deloc să anunțe Consiliul de Securitate că „se cunoaște îndeobște că Palestina nu este altceva decât Siria de Sud”.

Președintele sirian Hafez Assad i-a spus odată conducătorului Organizației pentru Eliberarea Palestinei, Yaser Arafat:

„Voi nu reprezentați Palestina cât o reprezentăm noi. Să nu uitați niciodată acest punct: nu există un popor palestinian, nu există entitate palestiniană, există numai Siria. Voi sunteți parte integrantă din poporul sirian. Palestina este parte integrantă din

Siria. De aceea noi, autoritățile siriene, suntem adevărații reprezentanți ai palestinienilor”.

Assad a declarat la 8 martie 1974: „Palestina este o parte principală a Siriei de Sud, și noi considerăm că este dreptul și datoria noastră să insistăm ca ea să fie un partener liber al patriei noastre arabe și al Siriei”.

Iată cuvintele fostului comandant militar al Organizației pentru Eliberarea Palestinei și membru al Consiliului Executiv al acestei organizații, Zuhair Muhsin:

„Nu există nici o deosebire între iordanieni, palestinieni, sirieni, libanezi. Toți facem parte dintr-o națiune. Numai din motive politice subliniem noi cu grijă identitatea noastră palestiniană ... da, existența unei identități palestinieni separate servește doar unor scopuri tactice. Întemeierea unui stat palestinian este o *unealtă nouă în lupta continuă împotriva Israelului*” (accentuarea ne aparține).

Însă cea mai autorizată declarație arabă referitoare la apartenența Țării Sfinte se află în Coran, Scripturile islamice. Coranul este de fapt în acord cu Biblia, că Dumnezeu (Allah) a făcut un legământ cu fiii lui Israel și a dat Țara Sfântă evreilor (Vezi Coranul, Sura V, „Masa”). Și Coranul descrie țara dată evreilor ca „binecuvântată”, și prevede o întoarcere a lui Israel în țara lor la sfârșitul zilelor.

Aceste mărturii confirmă Scripturile creștine, că Dumnezeu a dat poporului evreu țara în stăpânire veșnică. Puținii arabi care au rătăcit prin țară între 670 și 1878 d. Cr. au fost locuitori doar temporari.

O perspectivă mai corectă a istoriei relevă că afluxul recent de arabi, în paralel cu readunarea evreilor, n-are o bază istorică în țară.

Verdictul istoriei: drepturile la Țară

Înainte ca imigrarea și investițiile evreilor să fi atras după sine imigrarea masivă a arabilor, arabii de fapt părăseau Palestina. Apoi curentul circulației s-a inversat. „... Palestina s-a schimbat dintr-o țară de emigrare a arabilor într-una de imigrare a lor. Arabii din Hauran, Siria, ca și cei din alte țări învecinate, au curs în Palestina pentru a profita de nivelul de trai mai crescut și de noile posibilități create de pionierii sioniști”. Acest fenomen este confirmat de Raportul Comisiei Regale pentru Palestina, care observa că în perioada dintre Declarația Balfour și Rezoluția de Repartizare din 1947 a Națiunilor Unite, Palestina a devenit o țară de imigrare arabă. După cum a fost documentat în continuare de către Frankenstein, imigrarea arabă substanțială era un fenomen recent:

„«Iubitorii timpurii ai Sionului» au inițiat imigrarea arabă. Unii scriitori au ajuns la concluzia că în 1942, 75% din populația arabă a Palestinei era compusă fie din imigranți, fie din descendenți ai celor care au imigrat pe parcursul ultimei sute de ani, în principal după 1882”.